

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci **žalobců: a) W. A., b) G. A., c) nezletilý B. A., d) nezletilá Z. A., e) nezletilý N. A., f) nezletilý M. B. N.**, všichni státní příslušníci Afgánské islámské republiky, t. č. umístění v ZZC B. J., B. p. B., všichni zastoupeni Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2016, č. j. OAM-772/DS-PR-P14-2016, ze dne 9. 6. 2016, č. j. OAM-776/DS-PR-P14-2016, a ze dne 9. 6. 2016, č. j. OAM-771/DS-PR-P14-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2016, č. j. OAM-772/DS-PR-P14-2016, ze dne 9. 6. 2016, č. j. OAM-776/DS-PR-P14-2016, a ze dne 9. 6. 2016, č. j. OAM-771/DS-PR-P14-2016, **s e z r u š u j í** a věci **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům k rukám advokáta Mgr. Ing. Jana Procházky, LL. M. eur., na náhradě nákladů řízení částku 36.736,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 28. 6. 2014 domáhají zrušení rozhodnutí označených v záhlaví tohoto rozsudku, jimiž žalovaný podle § 25 písm. i)

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobců o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) je Maďarsko.

Žalobci namítají nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Předně tvrdí, že vydáním napadených rozhodnutí došlo k porušení čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III, neboť v Maďarsku při azylovém řízení dochází k systémovým nedostatkům, které s sebou nesou riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). K tomu existuje v jednotlivých členských státech bohatá judikatura, která na základě citovaného ustanovení zakazuje přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu zpět do Maďarska. Konkrétně žalobci spatřují naplnění podmínek uvedených ve čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III hned v několika skutečnostech. První z nich je fakt, že žalobci na území Maďarska přicestovali ze Srbska. Tato země je Maďarskem považována za tzv. bezpečnou třetí zemi, přestože Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky doporučil, aby Srbsko za třetí bezpečnou zemi považováno nebylo (naposledy ve své zprávě z května 2016). V současné době přitom Srbsko za takovou zemi nepovažuje kromě Maďarska žádný z členských států EU. Podle maďarského práva žádost žadatele o mezinárodní ochranu, který přichází z třetí bezpečné země, považována za nepřípustnou a nedochází k jejímu meritornímu přezkumu. V Maďarsku navíc neexistuje proti rozhodnutí o nepřípustnosti žádosti účinný prostředek nápravy, neboť odmítnutí žádosti pro nepřípustnost má žadatel pro podání žaloby k příslušnému soudu k dispozici pouze třídenní lhůtu. K tomu žalobci odkazují na nález Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07, ve kterém Ústavní soud označil za neústavní i lhůtu sedmidenní. Dodávají, že na neúčinnosti opravného prostředku nápravy nic nemění ani to, že žaloba má ze zákona odkladný účinek. Dále žalobci odkazují na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79. Žalovaný se otázkou navrácení žalobců do Srbska ve svých rozhodnutích sice zabýval, případné riziko však paušálně bagatelizoval s tím, že je věcí Maďarska, které státy považuje za třetí bezpečnou zemi a jak prokáže, že Srbsko kritéria pro označení za bezpečnou třetí zemi naplňuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru žalobců vyplývá, že si žalovaný byl vědom existence možného rizika předání žalobců z Maďarska do Srbska, a tedy rozporu předání žalobců do Maďarska s mezinárodními závazky ČR a Maďarska, ale bez jakéhokoliv konkrétního důvodu spoléhal na to, že se maďarské orgány tohoto vyvarují. Vzhledem k neexistenci účinného prostředku ochrany se proto žalobci obávají, že budou z území Maďarska deportováni do Srbska, aniž by byla jejich žádost meritorně projednána.

Žalobci dále uvádí, že i kdyby maďarský azylový úřad jejich žádosti meritorně přezkoumal a tyto následně zamítl, nedisponovali by v takovém případě účinným prostředkem nápravy. Ze zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee vyplývá, že je-li žádost meritorně přezkoumána a není-li shledána důvodnou, může se cizinec obrátit na soud, podání žaloby však nemá ze zákona odkladný účinek. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy stává bez dalšího neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Úmluvy. Z judikatury

Evropského soudu pro lidská práva plyne, že za účinný prostředek v souladu s čl. 13 Úmluvy je třeba považovat pouze takový, který má ze zákona odkladný účinek (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva *Gebremedhin v. Francie* ze dne 26. 4. 2007, č. 25389/05). Navíc pro podání žaloby je stanovena pouze osmidenní lhůta, jež se velice přibližuje lhůtě sedmidenní, o které Ústavní soud ve výše citovaném nálezu prohlásil, že je s čl. 13 Úmluvy neslučitelná.

Žalobci dále uvádí, že na základě uvedených nedostatků ve fungování azylového systému v Maďarsku přistoupilo několik států podílejících se na dublinském systému k pozastavení transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, a to buď jednotlivě (Belgie, Rakousko, Švýcarsko, Nizozemsko, či Německo) nebo trvale (Dánsko, Švédsko, Švýcarsko či Finsko). K zastavení transferů vyzývají i mnohé mezinárodní nevládní organizace včetně Amnesty International, European Council on Refugees and Exiles, či Human Rights Watch. Žalobci dále upozorňují na to, že Evropská komise v prosinci 2015 s Maďarskem zahájila řízení pro porušení práva týkající se jeho azylových předpisů. Rovněž před Evropským soudem pro lidská práva čekají na vyřízení stížnosti týkající se předávání žadatelů o azyl do Maďarska na základě nařízení Dublin III. Komisař rady Evropy pro lidská práva přitom v prosinci 2015 ve svých připomínkách ke stížnostem dospěl k závěru, že současné azylové právo v Maďarsku není v souladu s mezinárodními a evropskými standarty. Žalobci tudíž mají za to, že v případě Maďarska existují závažné důvody se domnívat, že tamní azylový systém vykazuje seriózní systémové nedostatky, jež naplňují čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Na tom nemůže nic měnit ani skutečnost, že k předávání žadatelů do Maďarska z České republiky reálně dochází. Žalovaný ve svém rozhodnutí zcela účelově argumentoval ve prospěch předání žalobců do Maďarska, přestože dle § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, je jeho povinností řádně zjistit skutkový stav svědčící i ve prospěch žalovaných a řádně svá závěry odůvodnit.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobců obsažené v žalobě neprokazují, že by rozhodnutí žalovaného bylo v rozporu s aplikovatelnými právními předpisy hmotněprávního či procesního charakteru. Ze správních spisů vyplývá, příslušným členským státem Evropské unie k posouzení žádostí žalobců o udělení mezinárodní ochrany je Maďarsko, kde žalobci jako v prvním členském státě Evropské unie požádali o udělení mezinárodní ochrany na území. Maďarsko je tedy v souladu s čl. 18 nařízení Dublin III příslušné k posouzení jejich žádostí. Maďarsko rovněž konkludentně souhlasilo s přijetím žalobců na své území. Žalovaný má proto za to, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána plně v souladu s bezprostředně závazným nařízením Dublin III a vycházejí z řádně zjištěného skutečného stavu věci, jež má podklady ve správních spisech.

Maďarsko je členem Evropské unie a je považováno za bezpečnou zemi původu. K porušování lidských práv zde nedochází. Pokud by se během pobytu žalobců v Maďarsku vyskytly nějaké problémy, pak se žalobci mohou obrátit na tamní orgány či instituce. Žalovaný dále uvádí, že došlo k individuálnímu posouzení případů všech žalobců. Azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatelů o mezinárodní ochranu se žalovaný dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí. Tvrzení uvedená v napadených rozhodnutích dle názoru žalovaného není možné vyvrátit odkazem na zprávy mezinárodních nevládních organizací

uváděných žalobci. Tyto zprávy jsou totiž převážně z druhé poloviny roku 2015, kdy se Maďarsko na jistý čas stalo tranzitní zemí pro tisíce migrantů směřujících do Německé spolkové republiky. Od té doby se však již situace uklidnila a k systematickým nedostatkům v maďarské azylové proceduře nedochází. To žalovaný dokládá odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2016, č. j. 43 Az 2/2016-43, rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2016, č. j. 22 Az 22/2015-35, a usnesení téhož soudu ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 33 Az 2/2015. Vzhledem k přílivu uprchlíků je možné, že došlo ke snížení standardu zajištění životních potřeb, dle žalovaného však nelze tento stav hodnotit jako mučení či nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Žalovaný se žalobci uváděnými zprávami v rozhodnutí rovněž zabýval, nicméně zhodnotil, že k porušením, jež by dosahovala intenzity požadované čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, v Maďarsku nedochází. Pokud jde o uváděná rozhodnutí vnitrostátních soudů některých členských zemí EU, tato nejsou pro ČR nijak závazná. Tvzení žalobců, že Maďarsko, ač členský stát EU, není bezpečnou zemí původu, je dle názoru žalovaného předčasné, neboť žalobou tvrzené řízení Evropské komise proti Maďarsku pro neplnění povinností zahájené v prosinci 2015 nebylo uzavřeno.

K námitce hrozby deportace do Srbska žalovaný odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 17. 3. 2016, č. C-695/15 PPU, ve věci *Shiraz Baig Mirza proti Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, ve kterém uvedený soud vyslovil, že „vnitrostátní právní úprava a praxe, které se týkají pojmu bezpečné třetí země, nemají vliv na určení příslušného členského státu a na přemístění dotyčného žadatele do tohoto členského státu.“ Čl. 3 odst. 3 nařízení Dublin III má být podle citovaného rozsudku Soudní dvůr EU vykládán tak, že členský stát může rovněž využít práva vrátit žadatele o mezinárodní ochranu do třetí bezpečné země.

Obsahem všech správních spisů je doklad o ztotožnění žalobců v systému EURODAC, z něhož plyne, že žalobci podali v Maďarsku žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 5. 2016. Dále je ve spisu založen protokol o výsledku účastníka řízení o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců). Protokoly o výsledku žalobce a) a žalobce f) obsahují naprosto totožné odpovědi, včetně vyslychanými uvedené informace, že „rodinu tvoří on, jeho žena, tři děti a švagr“. Součástí spisového materiálu jsou rovněž rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 17. 5. 2016 o zajištění podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dále výpis z evidence cizineckého informačního systému vztahující se ke každému ze žalobců. Tyto dokumenty byly vyhotoveny Policií ČR v řízení dle zákona o pobytu cizinců a zaslány žalovanému pro účely „dublinkého“ řízení.

Součástí spisu je dále žádost žalovaného zasláná maďarským orgánům o přijetí žalobců a potvrzení maďarského orgánu o doručení žádosti. Následují oznámení o zahájení řízení dle nařízení Dublin III, oznámení o jejich průběhu a dále žalobou napadená rozhodnutí žalovaného a doklad o jejich převzetí žalobci. Součástí správních spisů není žádná zpráva, která by se, byť kuse, zabývala aktuálním stavem azylového systému v Maďarsku, a to ať již na úrovni legislativní, tak na úrovni faktických podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní

ochranu. Součástí všech spisů je spisový přehled, z něhož soud zjistil, že předložené správní spisy jsou úplné a žádná listina v nich nechybí.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud interpretuje žalobu tak, že každý ze žalobců napadá žalobou pouze to rozhodnutí žalovaného, které se týká jeho osoby, nikoliv též rozhodnutí ve vztahu k ostatním žalobcům. Jde sice o skutečnost, kterou žalobci v žalobě výslovně nevyjádřili, nicméně soud nemá žádných pochyb o tom, že úmysl žalobců byl přesně takový, jak jej soud právě vyložil.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodních ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího nařízení Dublin III pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Stěžejní žalobní bod žalobců míří proti závěru žalovaného, dle něhož aktuální stav azylového systému v Maďarsku netrpí systematickými deficity. Žalobci se naproti tomu domnívají, že maďarský azylový systém vykazuje závažné nedostatky, takže je nelze přemístit podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III do Maďarska jakožto členského státu Evropské unie, v němž podali první žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že k řízení je příslušný podle nařízení Dublin III jiný členský stát Evropské unie, se musí žalovaný zabývat tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, dále též usnesení ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015 – 19). V posledně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud dovodil, že je to žalovaný jakožto odborný orgán státní správy, kdo se musí jako první ve svém rozhodnutí zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v členském státě Evropské unie, který je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III, nevykazují takové systematické deficity, že hrozí nelidské či ponižující zacházení s žadatelem. Soud je oprávněn skutkový stav zjištěný správním orgánem ohledně kvality azylového systému v jiném členském státě Evropské unie doplnit na základě důkazů provedených v soudním řízení, nemůže však činnost správního orgánu zcela nahrazovat.

Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval tím, zda azylový systém v Maďarsku nevykazuje systematické nedostatky, které by bránily předání žalců do Maďarska podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III.

Žalovaný vyšel v prvé řadě z toho, že orgány Evropské unie ani orgány Rady Evropy (např. jejich justiční orgány) nevydaly žádné oficiální stanovisko, podle něhož by žadatelé o mezinárodní ochranu neměli být předáváni na základě nařízení Dublin III do Maďarska. K tomu soud uvádí, že tato skutečnost může být toliko pomocným elementem při posuzování otázky, zda předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska nebrání deficity maďarského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III. Systém rozhodování, který členský stát je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nastolený nařízením Dublin III, není založen na tom, že by aplikace čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého tohoto nařízení byla vázána na jakýkoliv oficiální akt, jenž by ve vztahu ke konkrétnímu členskému státu deklaroval naplnění podmínek citovaného ustanovení. Je odpovědností každého členského státu (a v případě České republiky povinností žalovaného), aby v každém jednotlivém případě zvážil na základě informací o aktuálním stavu azylového systému v členském státě Evropské unie, který je dle pravidel obsažených v nařízení Dublin III příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, zda nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého tohoto nařízení. Bez ohledu na skutečnost, že orgány Evropské unie ani Rady Evropy nevydaly žádné varování před předáváním žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, bylo tedy povinností žalovaného zjistit všechny relevantní informace o maďarském azylovém systému a tyto opřít o konkrétní zprávy.

Žalovaný svůj závěr o neaplikovatelnosti překážky pro předání žalců do Maďarska dle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III tedy odůvodnil primárně tím, že mu není nic známo o tom, že by aktuální úroveň maďarského azylového systému představovala hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení. Dále vycházel ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z května 2016, ze které podle něho vyplývá, že maďarské právo a praxe

nejsou v rozporu s mezinárodním či evropským právem. Rovněž se zabýval zprávou Evropské rady pro uprchlíky a exulanty z ledna 2016, která poukazuje na rozhodnutí některých členských států EU neprovádět transfery do Maďarska. K této poslední zprávě uvedl, že skutečnosti v ní konstatované, mu jsou známy, rozhodnutí orgánu jiných členských států však pro něj závazná nejsou. Odkázal také na výše citovaný rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Shiraz Baig Mirza proti Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, ve kterém uvedený soud vyložil čl. 3 odst. 3 nařízení Dublin III tak, že si každý členský stát ponechává právo na vrácení žadatele do třetí bezpečné země. Uvedl, že ač v druhé polovině roku 2015 nastala v Maďarsku kritická situace související s přeplněním azylových zařízení, problémy v zařízení a zajišťování péče a životních potřeb nelze hodnotit jako mučení či nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 nařízení Dublin III. K tomu dodal, že současná situace se od té v druhé polovině roku 2015 liší, neboť se intenzita proudu příchozích žadatelů zmírnila.

Žalovaný tedy v dané věci neustal na tvrzení o neexistenci oficiálního stanoviska orgánů Evropské unie a orgánů Rady Evropy a zjevně se za účelem posouzení situace v Maďarsku seznámil i s některými konkrétními zprávami. Jeho závěry nicméně nemají žádnou oporu v obsahu správních spisů, které žádné podklady týkající se reálného fungování azylového systému v Maďarsku neobsahují. Povinností žalovaného přitom bylo shromáždit jako podklad pro vydání rozhodnutí co nejaktuálnější zprávy popisující reálný stav azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, aby na základě těchto informací mohl posoudit, zda azylový systém nevykazuje systematické nedostatky azylového řízení a aby následně jeho úvahy mohl také přezkoumat soud.

Žalovaný podle obsahu správního spisu tedy neshromáždil v řízení žádné podklady, z nichž by bylo možné čerpat informace o maďarském azylovém systému a na základě nichž by bylo možné závěry žalovaného přezkoumat. Nejde přitom pouze o administrativní pochybení při vedení správního spisu, neboť podle spisového přehledu založeného v těchto spisech nikdy nebyly žádné zprávy součástí spisu, ostatně žalobci nebyli ani seznámeni před vydáním rozhodnutí se shromážděnými podklady, což odpovídá tomu, že žalovaný nad rámec úvodních podkladů předaných Policií ČR žádné další podklady (zejména zprávy o azylovém systému) neshromažďoval. Zjištění, která žalovaný učinil z některých zpráv, jakkoliv stručně jsou reprodukována, proto nemají oporu ve spisu (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51).

Za dané situace nemá skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení otázky, zda přemístění žadatele do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie oporu ve spisu, oporu ve správním spise a je na místě postup podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Účelem oprávnění soudu zopakovat důkazy provedené ve správním řízení a provést dosud neprovedené důkazy (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) je umožnit přezkum skutkových otázek v plné jurisdikci, nikoliv však odstraňovat vady správního řízení. Soud tedy z důvodu výše uvedené vady řízení zrušil všechna žalobou napadená rozhodnutí žalovaného.

K výše uvedené vadě řízení, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, přihlédl soud i bez námítky žalobců z úřední povinnosti, neboť tato vada brání přezkoumání napadených rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). Žalobci se totiž svojí argumentací obsaženou v žalobě a navrženými důkazy domáhají přehodnocení závěru žalovaného o současné úrovni maďarského azylového systému. Jde přitom o otázku, kterou se žalovaný sice zabýval, avšak své závěry neopřel o dostatek relevantních důkazů, které by shromáždil ve správním spise. Za této situace se tedy soud nemůže řádně vypořádat s žalobní argumentací žalobců, neboť mu v tom brání zásadní nedostatky správního spisu. Soud by byl v dané věci prvním orgánem veřejné moci, který by shromažďoval pro posouzení rozhodné otázky potřebné důkazy. Úloha správních soudů ovšem spočívá v přezkumu správních rozhodnutí, nikoliv v nahrazování činnosti správních orgánů (k tomu viz výše citované usnesení NSS č. j. 9 Azs 29/2015 – 19, zejména bod 22).

Vzhledem k výše uvedenému zrušil soud všechna žalobou napadená rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to bez jednání. Rozhodl současně o vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud za této situace již nerozhodoval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení zcela úspěšní, a mají tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náleží jim proto náhrada nákladů řízení ve výši 36.736,- Kč, a to za náklady na právní zastoupení. Tuto částku tvoří odměna za dva úkony právní služby při zastupování šesti osob [odměna za jeden úkon činí částku 14.880,- Kč (0,8 x 6 x 3.100,- Kč) - převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 6376,- Kč (po zaokrouhlení dle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Tuto částku je žalovaný povinen žalobcům zaplatit ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejich zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. července 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová